

The Essentials of Buddha Dhamma in Practice

လက်တွေ့ ဗုဒ္ဓဓမ္မ၏ အဆီအနှစ်များ

၁၉၆၈ခု ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းတွင် ဆရာကြီးဦးဘခင်သည် နိုင်ငံခြားသားများအား တရားတစ်ပတ် ပြသပေးခဲ့လေသည်။ ဒေါက်တာဟစ်စလော့ပ် ဦးဆောင်သော တရားသမားများသည် ညနေတိုင်း တရား ဆွေးနွေးရာ၌ မေးခွန်းအများအပြား မေးမြန်းခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့သိလိုသော တရားအချက်အလက်များကို ဖြေရှင်းပြသရန် တရားတစ်ပတ်ပြီးဆုံးသည့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဆရာကြီးက စာတမ်းတစ်စောင် ပြုစု၍ တင်ပြခဲ့လေသည်။ ယင်းစာတမ်းကို အပြည့်အစုံဘာသာပြန်၍ အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတရားများသည် ဗုဒ္ဓဓမ္မတွင် အခြေအမြစ် အကျဆုံးတရားများဖြစ်သည်။

အနိစ္စကို အမှန်ကောင်းစွာသိလျှင် ဒုက္ခကို နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် အနတ္တကို ပရမတ္တတရား အစစ်အဖြစ် သိမြင်နိုင်သည်။ ဤတရားသုံးပါးစလုံး အတူတကွသဘောပေါက်နားလည်ရန် အချိန်ကြာမြင့်စွာလိုပေမည်။

အနိစ္စသဘောသည် အဓိကပင်ရင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသဘောကို ရှေးဦးကိုယ်တွေ့သိရှိရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ စာအုပ်များဖတ်ရှုကာမျှဖြင့် ဗုဒ္ဓဓမ္မအကြောင်း စာတွေ့သိရုံမျှဖြင့် အနိစ္စသဘော အစစ်အမှန်ကိုသိရန် မလုံလောက်ပါ။ မသိနိုင်ပါ။ ကိုယ်တွေ့အသိမျိုး ရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အနိစ္စသဘောကို ကိုယ်တွေ့ သိရှိရပါမည်။ မိမိကိုယ်တွင်း၌ အမြဲမပြတ်ပြောင်းလဲနေသော ဖြစ်စဉ်အဖြစ် အနိစ္စကို နားလည်ရပါမည်။ ဤသို့သိရှိမှသာ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်က နားလည်စေချင်သကဲ့သို့ အနိစ္စကို နားလည်ရာ ရောက်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို စာတွေ့ဖြင့်ပင် မသိသေးသောသူများသည် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အချိန်ကအတိုင်းပင် အနိစ္စတရားကို သဘောပေါက်ရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်ယူနိုင်ကြပါသည်။

အနိစ္စတရားကိုနားလည်ရန် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို တိတိကျကျ၊ ဝီရိယရှိစွာ လိုက်နာကျင့်သုံးရမည်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာ(၃)ပါးအဖြစ် အဆင့်သုံးဆင့် ခွဲခြားထားပါသည်။

သီလစောင့်ထိန်းမှုသည် သမာဓိ၏ အခြေခံဖြစ်သည်။ သမာဓိဟူသည် စိတ်ကို တစ်နေရာ၌ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ထားမှုဖြစ်သည်။ သမာဓိ အားကောင်းမှသာလျှင် ပညာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မည်။

ထို့ကြောင့် ပညာရရန်အတွက် ရှေးဦးလိုအပ်ချက်များမှာ သီလနှင့်သမာဓိဖြစ်သည်။ ဤ၌ ပညာဆိုသည်မှာ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းအားဖြင့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောများကို နားလည်ခြင်းကိုဆိုလိုသည်။

မြတ်စွာဘုရားတစ်ပါးပါး ပွင့်တော်မူသည်ဖြစ်စေ၊ မပွင့်တော်မူသည်ဖြစ်စေ၊ လူ့လောကတွင် သီလဆောက်တည်မှု၊ သမာဓိထူထောင်မှု လုပ်ငန်းလုပ်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဘာသာတိုင်း ဤလုပ်ငန်းနှစ်ရပ်၌ တူညီကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤသိက္ခာနှစ်ရပ်သည် ဒုက္ခဆင်းရဲ၏ ချုပ်ငြိမ်းပြီးဆုံးမှုကို မဖြစ်စေနိုင်ပါ။

ဒုက္ခငြိမ်းစေရန် နည်းလမ်းရှာဖွေခဲ့စဉ် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သီလ၊ သမာဓိဖြင့်သာ ဆင်းရဲကို မချုပ်ငြိမ်းစေနိုင်ဟူသော အချက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခကို ချုပ်ငြိမ်းစေမည့် လမ်းစဉ်ကိုသာ

ဆက်လက်ရှာဖွေခဲ့သည်။ ဖိနှစ်တိုင်တိုင် ပြည့်စုံလုံလောက်စွာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပြီးနောက် ဒုက္ခငြိမ်းစေသော မဂ္ဂင်လမ်းမကြီးကို တွေ့ခဲ့ပေသည်။ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကိုရခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှသာလျှင် လူ၊ နတ်တို့ အား မဂ္ဂင်လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်၍ ဒုက္ခငြိမ်းရာသို့ အရောက်သွားကြရန် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် အများအားဖြင့် ကမ္မဟုခေါ်နေကြသည့် သင်္ခါရအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုသည်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ တစ်ခုခုပြုလုပ်တိုင်း သင်္ခါရ (သို့မဟုတ်) ကမ္မအင်အားများ ဖြစ်ပေါ်ကျန်ရှိနေရစ်သည်။ ပြုလုပ် သောကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ အလျောက် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ဆိုင်ရာ သင်္ခါရအင်အားစာရင်းတွင် အသွင်းအနုတ် မှတ်သားပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လူတိုင်းတွင် သင်္ခါရအင်အား စုဆောင်းပြီးရှိသည်။ သင်္ခါရအင်အားစာရင်း ဖွင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းသင်္ခါရအင်အားသည် ဘဝတစ်ခုတွင် ရှင်သန်နေမှုအတွက် စွမ်းအင်ဖြစ်သည်။ ယင်းဘဝ၏ နောက်၌ ကပ်လျက် ဆင်းရဲခြင်းနှင့်သေခြင်းတို့က မလွဲမသွေ လိုက်ပါမြဲဖြစ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး စုဆောင်းထားသော သင်္ခါရစာရင်းကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သိမြင်ခြင်းဖြင့် ရှင်းလင်း ပစ်နိုင်သည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သိမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သင်္ခါရစာရင်းကို ရှင်းပေးနိုင်သော တန်ခိုးသတ္တိများ ပေါ်ထွက်လာမြဲဖြစ်သည်။ အနိစ္စသဘော အစစ်အမှန်ကို သိနားလည်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သင်္ခါရစာရင်းရှင်းမှု စတင်လေသည်။ တစ်နေ့မှတစ်နေ့၊ တခဏမှတခဏ၊ အချိန်တိုင်း သင်္ခါရစာရင်းကို အနိစ္စသိမြင်ခြင်းဖြင့် ရှင်းလင်းပစ်နေစဉ်အချိန်တွင်းမှာပင် ပြုလုပ်မှုအသစ်များကြောင့် သင်္ခါရအသစ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသင်္ခါရများ ကုန်ဆုံးစေရန် တစ်ဘဝလုံးလုံး (သို့မဟုတ်) ဘဝပေါင်းများစွာ ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စရပ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

သင်္ခါရစာရင်း အားလုံးရှင်းလင်းပြီးသူသည် ဒုက္ခ၏ချုပ်ငြိမ်းရာသို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့၌ ဘဝသစ်ထူထောင်ရန်အတွက် လိုအပ်သော စွမ်းအင်ဖြင့် ထောက်ပံ့စေရန် သင်္ခါရအင်အား မကျန်ရှိတော့၍ ဖြစ်ပေသည်။ အလုံးစုံ ပြည့်စုံတော်မူပြီးကြသော မြတ်စွာဘုရားများနှင့် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်များသည် မျက်မှောက်ဘဝကုန်ဆုံးသောအချိန်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူကြသည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း ကုန်ဆုံးတော်မူကြပေသည်။ ယခုအခါ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်လျက်ရှိကြသော ကျွန်ုပ်တို့အတွက်မူ အနိစ္စ သဘောတရားကို ကောင်းစွာ နားလည်ခြင်းဖြင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ပထမအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနိုင်လျှင်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လောက်ပေပြီ။ ယင်းအရိယာပထမဆင့်မှာ သောတာပန် အဆင့်ပင်ဖြစ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဒုက္ခအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းရန် ခုနစ်ဘဝထက် မပိုလွန်တော့ချေ။

ဒုက္ခနှင့်အနတ္တသဘောတရားများကို ပွင့်လင်းစွာနားလည်စေ၍ နောက်ဆုံးတွင် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း ချုပ်ငြိမ်းစေနိုင်သော အနိစ္စတရားကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော တရားတော်မှာသာလျှင် အနက်အဓိပ္ပါယ် ပြည့်စုံစွာ တွေ့ရှိနိုင်သည်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတော်နှင့် ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇ ပါးတို့ မပျောက်မပျက် တည်တံ့နေသမျှ အနိစ္စတရားကို သိရှိနိုင်ကြပေသည်။

ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာအားထုတ်ရာ၌ တိုးတက်မှုရှိနေရန် ယောဂီသည် အနိစ္စသဘောတရားကို တတ်စွမ်းသမျှ အဆက်မပြတ် သိနေရပေမည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ သို့မဟုတ် အနတ္တတရားတို့ကို ထိုင်စဉ်၊ ထစဉ်၊ လမ်းလျှောက်စဉ်၊ လဲလျောင်းစဉ် ဣရိယာပုတ်အားလုံးတိုင်း၌ သတိမလွတ်မြဲမြဲစွာ သိနေရန် ကြိုးပမ်းရမည်ဟု

မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတို့အား ဆုံးမတော်မူခဲ့ပေသည်။ အနိစ္စကို အစဉ်အမြဲသိနေခြင်းမှ တစ်ဆင့် ဒုက္ခနှင့် အနတ္တလက္ခဏာများကို အဆက်မပြတ် သိနေခြင်းသည် တရား ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရာ၌ အောင်မြင်မှုရစေရန် သော့ချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် မဟာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူမီ နောက်ဆုံး မှာကြားသွားတော် မူသည့်စကားမှာ

‘ဝယမဗ္ဗသင်္ခါရာ၊ အပ္ပမာဒေန၊ သမ္မာဒေထ’

ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခါရတရားတို့သည် ပျက်စီးခြင်း သဘောရှိကုန်၏။ သင်တို့သည် မမေ့သောသတိဖြင့် ကိစ္စပြီးအောင် အားထုတ်ကြကုန်လော့’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ၄၅နှစ်ကာလပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူခဲ့သမျှ တရားတို့၏ အဆီအနှစ်မှာ ဤနောက်ဆုံး မိန့်မြွတ်တော်မူခဲ့သည့် တရားအချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခါရအားလုံး၌ စွဲကပ်ပါရှိနေသည့် ပျက်စီးခြင်းသဘော အနိစ္စကို အစဉ်သတိပြု သိရှိနေလျှင် နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သို့ အချိန်တန် မုချဆိုက်ရောက်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အနိစ္စသဘောသိမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသောအခါ၌ သဘာဝတရားတို့၏ အစစ်အမှန်ကို သိမြင်သော ထိုးထွင်းဉာဏ်လည်း ပို၍ နက်ရှိုင်းလာပေမည်။ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတရားများ၏ အင်္ဂါလက္ခဏာများကို ယုံမှားသံသယလုံးဝကင်းရှင်းစွာ ကိုယ်တွေ့ သိရှိနားလည်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုအခြေ ရောက်မှသာလျှင် မိမိရည်မှန်းထားသည့် ပန်းတိုင်သို့ အရောက်ချီတက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေမည်။ ယခု အနိစ္စ သိရန်သည် ရှေးဦးဆောင်ရွက်ရမည့် အဓိက ကိစ္စရပ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အနိစ္စ ကို တတ်နိုင်သမျှ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှင်းလင်းစွာသိနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုမှသာလျှင် လက်တွေ့တရားအားထုတ်ရာ၌လည်းကောင်း၊ တရားဆွေးနွေးရာ၌လည်းကောင်း၊ စိတ်တွင်း၌ မရှင်းမလင်း ရှုပ်ထွေးနေမှုများ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပေ။

အနိစ္စ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်အစစ်အမှန်သည် စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတိုင်းတွင် နိယာမသဘောအဖြစ် စွဲကပ်ပါလျက်ရှိသော မတည်မြဲခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း သဘောတရားပင်ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သူ၏တပည့်များအား ရုပ်လောကတစ်ခုလုံးရှိ အရာဝတ္ထုတိုင်းသည် ရုပ်ကလာပ်ကလေးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ရုပ်ကလာပ်ကလေးများသည် အဏုမြူများထက် များစွာ သေးငယ်သော ရုပ်ဝတ္ထုကလေးများဖြစ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ချုပ်ဆုံးပျက်စီးသွားကြသည်။ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုသည် အခြေခံအဋ္ဌကလာပ်ရုပ်များဖြစ်သော ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဩဇာ ရှစ်ပါး စုပေါင်း၍ ခြပ်ထုအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမလေးပါးကို မဟာဘူတ ရုပ်များဟု ခေါ်သည်။ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုတွင် ယင်းလေးပါးက ကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။ အခြား တရားလေးပါးမှာ အနိစ္စတရား များသာ ဖြစ်သည်။ မဟာဘူတလေးပါး အပေါ်တွင် မှီခို၍ ၎င်းလေးပါးမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုသည် ရုပ်လောက၌ အသေးငယ်ဆုံးသော ဝတ္ထုကလေးဖြစ်သည်။ မျက်မှောက်လောက၌ သိပ္ပံပညာသည် ဤမျှသေးငယ်လှသည့် အဆင့်သို့ရောက်အောင် သုံးသပ်နိုင်မှု မရှိသေးချေ။ ကလာပ်တစ်ခုသည် ဖော်ပြပါ အဋ္ဌကလာပ်ရုပ်ရှစ်ခု စုပေါင်းမိမှ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် သဘောအမူအရာ

လက္ခဏာမျှသာဖြစ်သည့် အဋ္ဌကလာပရုပ်ရှစ်ပါး တစ်ခဏမျှတွေ့ဆုံခိုက်တွင် လူ ဟုခေါ် သည့် ရုပ်ကလာပသည် ထိုခဏလေးမျှအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ကလာပတစ်ခု၏ သက်တမ်းကို တခဏ ဟုခေါ်ဆိုသည်။ မျက်စိတစ်မှိတ် အချိန်အတွင်း၌ ခဏပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း ရှိသည်ဟုဆိုကြသည်။ ဤရုပ်ကလာပကလေးများသည် အစဉ်တစိုက် ပြောင်းလဲချုပ်ငြိမ်း ပျက်စီးနေကြသည်။ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရား၌ ရင့်ကျက်ပြီးသော ယောဂီသည် ရုပ်ကလာပကလေးများကို စွမ်းအင်စီးချောင်းတစ်ခုအဖြစ် ထိတွေ့နိုင်ကြပေသည်။

လူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အများထင်မြင်ယူဆကြသကဲ့သို့ တည်တံ့ခိုင်မြဲသော ဒြပ်ဝတ္ထု တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ၊ နာမ်နှင့်ယှဉ်တွဲလျက် ဖြစ်ပေါ်ပျက်ပြုန်းနေသည့် ရုပ်၏အစဉ်တန်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပြောင်းလဲ ပျက်ပြုန်းနေသော ရုပ်ကလာပကလေးများသာ ဖြစ်သည်ဟု သိမြင်ခြင်းသည် ပြောင်းလဲပျက်ပြုန်းသည့် အနိစ္စသဘာဝ အစစ်အမှန်ကို သိနားလည်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ကလာပကလေးများ အမြဲတစေ လောင်ကျွမ်းချုပ်ငြိမ်း ပျက်ပြုန်းနေသော အနိစ္စသဘောတရားသည် ဒုက္ခသစ္စာနှင့် ထပ်တူဖြစ်ကြောင်း အမှန်ယူဆရပေမည်။ ဤသို့မတည်မြဲခြင်းသဘော အနိစ္စကို ဆင်းရဲခံစားရခြင်းသဘောအဖြစ် ကိုယ်တွေ့သိမြင်လာမှ ဗုဒ္ဓတရားတွင် အခြေခံဖြစ်သည့် အရိယာသစ္စာတရားလေးပါးအနက် ပထမဖြစ်သော ဒုက္ခသစ္စာကို မျက်ဝါးထင်ထင် သိမြင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တခဏလေးမျှပင် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ခြင်း မဖြစ်နိုင်သည့် ဒုက္ခ၏သိမ်မွေ့လှသော သဘောတရား အစစ်ကို မျက်မှောက်ပြုရာတွင် သင်သည် နာမ်ရုပ်နှစ်ဖြာဖြစ်သည့် သင်၏ဘဝကို အမှန်တကယ် ကြောက်ရွံ့လာမည်။ ရွံ့မုန်းလာမည်။ စွဲလမ်းခြင်း ကင်းလာမည်။ ထိုအခါတွင် ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ၊ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ထွက်ပြေးနိုင်ရန် နည်းလမ်းကိုရှာဖွေလိမ့်မည်။ ဤဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာသည် မည်ကဲ့သို့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ယခုဘဝ၌ပင် သောတာပန်အဆင့်သို့ ရောက်သောအခါ မျှော်မှန်း၍သိနိုင်ပေမည်။ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းခြင်း၏ အရသာကို စတင်ခံစားနိုင်ပေမည်။ သောတာပန်အဆင့်သို့ ရောက်သည်ထိ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပေါက်မြောက်အောင် ပွားများပြီးပါက ကိုယ်တွင်းငြိမ်းချမ်းမှုဖြစ်သော ပြုပြင်မှုကင်းသည့် နိဗ္ဗာန်၏အရသာကို ထိတွေ့နိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် နေ့စဉ်လောကီကိစ္စ အဝဝကို ဆောင်ရွက်နေစဉ်ပင်လျှင် အနိစ္စကို အမြဲသိရှိနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ကောင်းသည့်ဘက်သို့ ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်ကြောင်း သင်ကိုယ်တိုင်ပင် သိရှိပါလိမ့်မည်။

သမာဓိကို သင့်တင့်သော အဆင့်သို့ရောက်အောင် ကောင်းစွာထူထောင်ပြီးနောက် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း အဆင့်သို့ မတက်လှမ်းမှီ ယောဂီသည် ရုပ်တို့၏ သဘောတရား၊ နာမ်တို့၏ သဘောတရားများကို စာသိအဖြစ် လောက် သိရှိနိုင်ရန် လေ့လာထားသင့်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝိပဿနာဘာဝနာစခန်း၌ ရုပ်တို့၏ ပြောင်းလဲသော သဘောတရားကိုသာ ဆင်ခြင်ရှုမှတ်သည်မဟုတ်ဘဲ၊ နာမ်တို့၏ပြောင်းလဲသော သဘောတရား ကိုလည်း ဆင်ခြင်ရှု မှတ် ရပေမည်။ ရုပ်၌ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေသည်ကို အာရုံပြုနေသည့် နာမ်၏ ပြောင်းလဲပုံများကိုလည်း ရှုမှတ်သိမြင်ရန် အားထုတ်ရပေမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်နှင့်ဆိုင်ရာ လူ့ဘဝ၏ မမြဲသောသဘာဝ (ရုပ်၏ အနိစ္စသဘောတရား)ကို အာရုံစူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ပြီးနောက် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်၏ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှု (နာမ်၏ အနိစ္စသဘောတရား)ကို ရှုမှတ်ဆင်ခြင်ရပေမည်။ ရုပ်၏မမြဲသော သဘောတရားကို ဆင်ခြင်နေစဉ်တွင် ဤဆင်ခြင်မှုနှင့်

တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်သည့် အသိစိတ်များလည်း မတည်မမြဲပြောင်းလဲနေကြောင်း သိမြင်လာ ပေလိမ့်မည်။ ရုပ်၊ နာမ် နှစ်မျိုးစလုံး အတူတကွ ပြောင်းလဲနေသော အနိစ္စတရားကို သိမြင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယခုအထိ တင်ပြခဲ့သည်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ထိတွေ့မှုဖြင့် ရုပ်တို့၏ပြောင်းလဲခြင်းကို နားလည်သဘော ပေါက်မှုနှင့် ထိုရုပ်တို့ပြောင်းလဲခြင်းအပေါ်တည်လျက် ပြောင်းလဲနေသော စိတ်၏ မမြဲသောသဘောတရားတို့ကို နားလည်မှုများအကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ အနိစ္စကို အခြားထိတွေ့မှုများဖြင့် နားလည်နိုင်ကြောင်း သင်တို့ သိထားသင့်ပေသည်။

- (က) ရူပါရုံကို မျက်စေ့ဖြင့် ထိတွေ့ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
- (ခ) အသံကို နားဖြင့် ထိတွေ့ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
- (ဂ) အနံ့ကို နှာခေါင်းဖြင့် ထိတွေ့ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
- (ဃ) အရသာကို လျှာဖြင့် ထိတွေ့ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
- (င) ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို ကိုယ်ကာယဖြင့် ထိတွေ့ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
- (စ) ဓမ္မာရုံ (အကြံအစည် စိတ်ကူး)တို့ကို မနောဒွါရဖြင့် ထိတွေ့ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊

အနိစ္စသဘောတရားကို ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အနိစ္စကို ဒွါရခြောက်ပါး၌ ထိတွေ့ ခံစားမှုများကို ရှုမြင်ဆင်ခြင်လျက် သိရှိနားလည်နိုင်ပါသည်။

လက်တွေ့၌မူဤထိတွေ့ခံစားမှု ခြောက်မျိုးအနက် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းနှင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ထိတွေ့ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်မှုသည် တရားရှုရန် ရှုကွက်ရှုခင်း အကျယ်ပြန့်ဆုံး ရရှိနိုင်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။ ထိုမျှသာ မကသေး ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ ရုပ်ကလာပ်များ၏ ပွတ်တိုက်မှု၊ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ရောင်ခြည်ဖြာထွက်ခြင်း စသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံများနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများ ထိတွေ့မှုသည် အခြားထိတွေ့မှုများထက် ပိုမိုထင်ရှားသည်။ ပိုမို သိသာသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာဘာဝနာ စီးဖြန်းကာစယောဂီသစ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ထိတွေ့မှုဖြင့် ရုပ်တို့ ပြောင်းလဲမှု၊ အနိစ္စကို ပိုမိုလွယ်ကူစွာ သိနားလည်နိုင်ပေသည်။ ဤအဓိကအကြောင်းကြောင့်ပင် အနိစ္စကို လျင်မြန်စွာ သိနိုင်ရန် ကိုယ်ခန္ဓာထိတွေ့မှုကို တရားအာရုံအဖြစ် ရွေးချယ်အသုံးပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားသမား မည်သူမဆို၊ အခြား နည်းလမ်းများကိုလည်း စမ်းသပ်အားထုတ်နိုင်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကာယထိတွေ့မှုဖြင့် အနိစ္စနားလည်ရန် ကောင်းစွာ အခြေရပြီးမှ အခြားထိတွေ့မှုများနှင့် အနိစ္စကို ဆင်ခြင်ရန် ကျွန်ုပ်အကြံဉာဏ် ပေးပါသည်။

ဝိပဿနာလုပ်ငန်းတွင် ဉာဏ်အဆင့် ၁၀ ဆင့်ရှိပေသည်။

- ၁။ သမ္မသနဉာဏ် - စေတစပ်စွာရှုမှတ်ခြင်းနှင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘော သိမြင်နိုင်သောဉာဏ်။
- ၂။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် - ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပေါ်ချုပ်ဆုံးနေမှုကို တိုက်ရိုက်ရှုမြင်ခြင်းဖြင့် ရရှိသောဉာဏ်။

- ၃။ ဘင်္ဂဉာဏ် -အလျင်အမြန်ပြောင်းလဲနေသော ရုပ်နာမ်တို့၏ သဘာဝကို လျင်မြန်သော ရေစီးကြောင်း၊ သို့မဟုတ် စွမ်းအင်စီးကြောင်း အဖြစ် ရှုမြင်သောဉာဏ်။ အထူးအားဖြင့် ပျက်သုဉ်းနေသော အပိုင်းကို ထင်ရှားစွာ သိမြင်သောဉာဏ်။
- ၄။ ဘယဉာဏ် -ဤဘဝသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု မြင်သောဉာဏ်။
- ၅။ အာဒီနဝဉာဏ် -ဤဘဝသည် မကောင်းမှုအပြစ်အတိရှိသည်ဟု သိသောဉာဏ်။
- ၆။ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် -ဤဘဝသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ငြီးငွေ့လာသောဉာဏ်။
- ၇။ မုစ္စိတုကမျတာဉာဏ် -ဤဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် အပူတပြင်းအားထုတ်ရမည်ဟု ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသော ဉာဏ်။
- ၈။ ပဋိသင်္ခါဉာဏ် -အနိစ္စကို အခြေခံပြု၍ လုံးဝလွတ်မြောက်မှုရရန် အားထုတ်ရဖို့ အချိန်ကျကြောင်း သိရှိသည့်ဉာဏ်။
- ၉။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် -ပြုပြင်ခံသင်္ခါရတရားတို့မှ လုံးဝ အဆက်ပြတ်ရန်နှင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြတ်တောက်ရန် အဆင့်သို့ ရောက်ပြီဟု သိသောဉာဏ်။
- ၁၀။ အနုလောမဉာဏ် -နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရန် အရှိန်တိုးမြှင့် ပေးလိုက် သောဉာဏ်။

ဝိပဿနာဘာဝနာ တရားအားထုတ်နေစဉ်အတွင်း ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဉာဏ်စဉ် အဆင့်ဆင့်အတိုင်း တက်သွားနိုင်ပေသည်။ တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း ပန်းတိုင်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသူများအတွက်မူ ဤဉာဏ် အဆင့်ဆင့်ကို ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်အားဖြင့်သာ ပြန်လှန်သုံးသပ်ကြည့်နိုင်ကြပေသည်။ အနိစ္စကို ထိုထွင်း သိနားလည်မှု တိုးတက်နက်ရှိုင်းလာသည်နှင့်အမျှ တရားသမားသည် ဉာဏ်များသို့ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တက်လှမ်းသွားနိုင် ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အမှန်တကယ် တတ်ကျွမ်းသော ဆရာ၏ ပြုပြင်ပေးမှုနှင့် ကူညီစောင့်ရှောက်မှု လိုပေလိမ့်မည်။ တရားသမားသည် ဤဉာဏ်စဉ်အဆင့်များကို ကြိုတင်မျှော်မှန်းမနေမိရန် ဂရုပြုရပေမည်။ ဤသို့ ကြိုတင်မျှော်မှန်းနေလျှင် အနိစ္စကို အဆက်မပြတ် သိနေမှုသည် အာရုံပြောင်း၍ ရပ်ဆိုင်းသွားပေလိမ့်မည်။ အနိစ္စကို မပြတ်ရှုနိုင်မှုကသာလျှင် လိုအပ်သော ပန်းတိုင်သို့အရောက် ပို့ပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

* * *

လောကလူ့ဘောင်တွင် လောကီအလုပ်များကို နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်နေသော အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦး အတွက် ဝိပဿနာဘာဝနာကို မည်သို့ကြိုးပမ်းနိုင်ကြောင်း ယခုရှင်းလင်း ပြောဆိုလိုပါသည်။ ယခုမျက်မှောက် ဘဝ၌ပင်လျှင် ဝိပဿနာဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရမည်ကို ပြောပြလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိပဿနာဘာဝနာ အားထုတ်ခြင်း၏ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ မိမိအတွင်းသန္တာန်၌ အနိစ္စသဘောတရားကို ကိုယ်တွေ့အားဖြင့် သိနေရန် ကြိုးပမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ၊

တည်ငြိမ်အေးချမ်း၍ စိတ်သဘောမျှတသောအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ပေလိမ့်မည်။ တရားသမားသည် ကိုယ်တွင်း၌ ထိတွေ့သိရှိနေသော အနိစ္စသဘော၌ လုံးဝစူးစိုက်နစ်မြုပ်နေနိုင်သောအခါ၌ ဤအခြေသို့ရောက်ပေမည်။ လူ့လောကတစ်ခုလုံးအား ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသော ခက်ခဲသည့် ပြဿနာပေါင်းများစွာနှင့် ကမ္ဘာကြီးသည် ယခုရင်ဆိုင်နေရပေသည်။ ဤအချိန်သည် လူတိုင်း လူတိုင်း ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား စီးဖြန်းရန် အချိန်ကောင်း အချိန်မှန်ဖြစ်ပေသည်။ ယနေ့ဖြစ်ပျက်နေသော ပြဿနာပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်အလယ်တွင် အေးချမ်းငြိမ်သက်သော စမ်းရေအိုင်ကလေးတစ်ခု ရှာဖွေယူနည်းကို သင်ကြားယူရန် အချိန်ကောင်းဖြစ်ပေသည်။

လူတိုင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ အနိစ္စတရား ရှိပါသည်။ လူတိုင်း လက်လှမ်းမှီပါသည်။ မိမိကိုယ်တွင်းသာ စိုက်၍ကြည့်ရှုလိုက်ပါ။ အနိစ္စကို တွေ့မြင်ရပါမည်။ ကိုယ်တွေ့သိရပါသည်။ အနိစ္စကို ကိုယ်တွင်း၌ ထိတွေ့၍ ကိုယ်တွေ့သိ၍ အနိစ္စတရားတွင် နစ်မြုပ်နေနိုင်လျှင် ပြင်ပလောကကြီးနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ အလိုရှိသလို ဖြတ်တောက်ထားနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရှင် တစ်ဦးအတွက် အနိစ္စတရားသည် တန်ဖိုး လွန်စွာထား ရှိရမည့် ဘဝ၏ ကျောက်မျက်ရတနာ ဖြစ်ပေသည်။ မိမိ၏ ကာယသုခ၊ စိတ္တသုခ အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း၏ အကျိုးစီးပွားအတွက်လည်းကောင်း မိမိကိုယ်မိမိ အနိစ္စသိမှုဖြင့် တည်ကြည် အေးငြိမ်းစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အနိစ္စသဘောတရားကို ကိုယ်တွေ့သိမြင်လျက် ကောင်းစွာ ပေါက်မြောက်ပြီးသောအခါ၌ ကာယဝေဒနာ၊ စိတ္တဝေဒနာတို့ကို အမြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပစ်နိုင်ပေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကာယဝေဒနာ၊ စိတ္တဝေဒနာများကို ဖြစ်စေသော မိမိကိုယ်တွင်းမှ မကောင်းသော အညစ်အကြေးဟူသမျှကို တဖြည်းဖြည်း ချေချွတ်ပစ်နိုင်ပေသည်။ ဤအကျိုးကျေးဇူးများကို လောကီလူ့ဘောင်ကို စွန့်လွှတ်၍ တောထွက်သွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ခံစားနိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်များကလည်း ဤအကျိုးကျေးဇူးတရားများကို သိရှိခံစားနိုင်ကြပါသည်။ လူမှုကိစ္စ အဝဝဖြင့် အလုပ်များနေသော အိမ်ထောင်ရှင်ပင်လျှင်ပင် အမှန်တကယ်တတ်ကျွမ်းသည့် ဆရာကောင်း၏ အကူအညီဖြင့် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း အနိစ္စသဘောတရားကို တွေ့မြင်သိရှိနိုင်ပါသည်။ အနိစ္စမျိုးစေ့ တစ်ကြိမ်ရပြီးနောက် ယင်းအား မပျောက်မပျက်စေရန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရန်သာ လိုပေသည်။ သို့ရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အချိန်ရသည်နှင့် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုးတတ်အောင်မြင်မှုရရှိရန် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ရပေမည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ် တတိယအဆင့်ဖြစ်သော ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရပေမည်။ ဤအဆင့်သို့ရောက်လျှင် သူ့၌ အခက်အခဲ ပြဿနာ မရှိနိုင်တော့ပါ။

ဘင်္ဂဉာဏ်အဆင့်သို့ ရောက်ပြီးသူသည် အနိစ္စတရားကို အခက်အခဲမရှိ အလိုအလျောက်နီးပါး လိုအပ်သလို တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။ ဤအခါတွင် အနိစ္စသည် သူ၏အခြေစခန်း ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ နေ့စဉ် အိမ်ထောင်မှုကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးသည် အနိစ္စအခြေစခန်းသို့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အာရုံပြုနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဘင်္ဂဉာဏ်အဆင့်သို့ မရောက်သေးသော သူများအတွက် အခက်အခဲ တွေ့ကောင်းတွေ့ပေလိမ့်မည်။ သူ့အတွက် ကိုယ်တွင်း၌ အနိစ္စသိမှုနှင့် ပြင်ပမှ ကာယစိတ္တအာရုံများသည် လွန်ဆွဲနေကြသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်လုပ်ချိန်၌အလုပ်လုပ်၍ ကစားချိန်၌ကစား ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုရလိမ့်မည်။ သူ့အတွက်အချိန်တိုင်း အနိစ္စသိမှုဖြစ်ရန် ဆောက်ရွက်ရန် မလိုပါ။ နေ့၌ဖြစ်စေ၊ ည၌ဖြစ်စေ၊ မှန်မှန် အချိန်

သို့မဟုတ်၊ အချိန်များ သတ်မှတ်ထား၍သာ တရားအာရုံပြုမှု လုပ်ပေးရမည်။ ဤအချိန်အတွင်းတွင် စိတ်အာရုံကို မိမိကိုယ်တွင်း၌ ထားနိုင်ရန် ကြိုးစားရမည်။ ထို့နောက် အနိစ္စသဘောတရားကို မြင်အောင် ရှုပေးရမည်။ စိတ်ကူးကြံစည်၊ အတွေးအတောများ မနှောင့်ယှက်စေဘဲ၊ အနိစ္စသိမှုသည် တစ်ခဏမှ တစ်ခဏ၊ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေရန် အားထုတ်ပေးရမည်။ စဉ်းစားကြံစည်တွေးတောမှုများသည် တရားတိုးတက်မှု၌ များစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေသည်။ အနိစ္စအာရုံတွင် အဆက်မပြတ်စူးစိုက်ထားနိုင်လျှင် အာနာပါနသတိလုပ်ငန်းကို ပြန်လည်လုပ်ဆောင်ရမည်။ အကြောင်းမှာ သမာဓိသည် အနိစ္စရှုမှတ်မှု၏ သော့ချက်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သမာဓိကောင်းစေရန် သီလစင်ကြယ်ရမည်။ သီလအခြေခံပေါ်တွင် သမာဓိကို တည်ဆောက်ရသည်။ အနိစ္စသဘောတရား ကောင်းစွာသိမြင်နိုင်ရန် သမာဓိကောင်းရပေလိမ့်မည်။ သမာဓိကောင်းလျှင် အနိစ္စမြင်မှုသည် လွန်စွာထင်ရှားပေလိမ့်မည်။ အနိစ္စတရားဖော်ထုတ်ရန် အထူးအထွေ လုပ်ကိုင်ရမည့် နည်းလမ်းမရှိပါ။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံပေါ်တွင် စူးစိုက်ထားရန်သာလိုသည်။ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းလုပ်ငန်းတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံမှာ အနိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကာယထိတွေ့မှု၌ အာရုံပြု၍ လေ့လာခဲ့သူများသည် အနိစ္စကို တိုက်ရိုက် ထိတွေ့နိုင်ကြပေသည်။ ကာယအပေါ်၌ အနိစ္စကို ထိတွေ့ရာတွင် ပထမ၌ မိမိအာရုံကိုလွယ်ကူစွာ စူးစိုက်ထားနိုင်သော နေရာမှစတင်ရမည်။ ထို့နောက် အာရုံစူးစိုက်မှုကို ခေါင်းမှခြေသို့ ခြေမှခေါင်းသို့ နေရာပြောင်း၍ ပေးရမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်တွင်းသို့ စူးစိုက်၍ ရှုပေးရမည်။ ဤနေရာတွင် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများအဖြစ် အာရုံမပြုရန် ရှင်းလင်းစွာ နားလည်ထားရပေမည်။ ရုပ်ကလာပ်များ ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့် အစဉ်မပြတ် ပြောင်းလဲနေပုံကိုသာ အာရုံပြု၍ ရှုပေးရမည်။

ဤညွှန်ကြားချက်များအတိုင်းသာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါလျှင် တိုးတက်မှုအမှန် မုချရရှိပေမည်။ သို့ရာတွင် တိုးတက်မှုသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ပါရမီအပေါ်တွင်လည်း တည်ရှိသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းလုပ်ငန်းတွင် ကြိုးပမ်းမှု ဝီရိယအပေါ်တွင်လည်း တည်ရှိသည်။ ဉာဏ်အဆင့်မြင့်၍ မြင့်၍ လာသောအခါ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခနှင့် အနတ္တ လက္ခဏာများကို ထိုးထွင်းသိမှုလည်း တိုးပွားလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အရိယာပန်းတိုင်သို့ ပို၍ နီးကပ်လာပေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်တိုင်းသည် ဤအရိယာပန်းတိုင်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စေဘဲ ကြိုးပမ်း အားထုတ်သွားကြရလိမ့်မည်။

ယခုမျက်မှောက်ခေတ်သည် သိပ္ပံခေတ်ဖြစ်သည်။ မျက်မှောက်ခေတ်လူသည် စိတ်ကူးယဉ်ဘဝကို မမျှော်မှန်းကြချေ။ သူသည် လက်တွေ့ထင်ထင်ရှားရှား တိကျခိုင်မာ၊ ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက် ယခုချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးရှိမည့် အရာများကိုသာ လက်ခံလိမ့်မည်။

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်က ကာလာမအမျိုးသားတို့အား ဤသို့ ဩဝါဒစကား မြွက်ကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။

‘ယခု ရှုကြပေလော့၊ ကာလာမအမျိုးသားတို့၊
သတင်းစကားကိုကြားရုံနှင့် နားမယောင်နှင့်။
အစဉ်အလာဖြစ်ပါသည် ဟူ၍လည်း လက်မခံနှင့်။’

လူပြောသူပြောတစ်ဆင့်စကားကိုလည်း မယုံလေနှင့်။
ဘာသာရေးကျမ်းကြီးများ ကိုးကားပြော၍လည်း မှန်လှပြီ မထင်လေနှင့်။
တက္ကနည်းနှင့် ဆင်ခြင် ကြိဆယူယုံမျှကိုလည်း နားမယောင်လေနှင့်။
ပုံပန်းအမြင်သဏ္ဍာန် ကြည့်၍လည်း မဆုံးဖြတ်နှင့်။
ရော်ရမ်းမှန်းဆ ယူရသော ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုလည်း အမှန်ဟု မမှတ်ယူနှင့်။
ဖြစ်နိုင်ကောင်း၏ဟု ထင်မြင်ရုံဖြင့်လည်း မယုံကြည်ပါလေနှင့်။
အသင်တို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဆရာသမားဖြစ်သည့် ဂုဏ်ကြောင့်လည်း မှန်လှပြီဟု တစ်ထစ်ချ
မမှတ်ကြကုန်ရာ’

‘အို ကာလာမန္တယ်ဖွား အမျိုးသားတို့၊ အချို့သော အကြောင်းတရားသည် အကုသိုလ် ဖြစ်သည်၊
မမှန်မကန် မကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေသည်၊ ပညာရှိတို့က ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်မည်၊ သင်တို့၏ အကျိုးကို
ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားစေမည်ဟု သင်တို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ သိရှိ၏။ ထိုအကြောင်းတရားများကို
စွန့်ပယ်ကြပေလော့။ အချို့ အကြောင်းတရားများမှာ ကုသိုလ်ဖြစ်သည်။ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေသည်။
အပြစ်ကင်းမဲ့သည်။ ပညာရှိများက ချီးမွမ်းကြသည်။ လက်တွေ့ကျင့်သုံးလိုက်နာလျှင် သင်တို့အား
ကောင်းကျိုး ဖြစ်စေသည်။ ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးသည်ဟု အသင်တို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသိ၏။
ထိုအကြောင်းတရားများကို နှစ်သက်စွာ လက်ခံ၍ လိုက်နာကျင့်ကြံကြပေလော့’

ယခုအချိန်တွင် ဝိပဿနာ နာရီကြီး ထိုးလေပြီ။ ဗုဒ္ဓဓမ္မ ဝိပဿနာကျင့်စဉ် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်ထွန်းကားလာချေပြီ။
ကျွမ်းကျင်သောဆရာကို အမှီပြု၍ စိတ်နှလုံးပွင့်လင်းစွာနှင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ဘာဝနာတရား ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ပါလျှင် အကျိုးကျေးဇူးများ မုချရရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ထစ်ချယုံကြည်ပါသည်။ ဤအကျိုး
ကျေးဇူးများသည် လက်တွေ့၊ ထင်ထင်ရှားရှား တိကျခိုင်မာ၊ ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်၊ ယခုချက်ချင်း လက်ငင်း
အကျိုးပြုမည်ဖြစ်၍ အသင်တို့အား ဘဝထက်ဆုံး ကောင်းကျိုးချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံပါပေလိမ့်မည်။

သတ္တဝါအပေါင်း ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ပါစေ။
ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ငြိမ်းချမ်းသာယာပါစေ။